

Svědectví I.

Kytička svědectví z GRANO SALIS

Obsah

Tomas: Moji milí křesťané i nekřesťané s přístupem na Internet

Stepan: Moje vyznání

Jiří Kalvoda: Bůh byl ke mně milostivý

Moshe: MOSHE – osud člověka

Petr Bannert: Jak jsem to prožil

Chilli: Konec masek

Petr Kolář: Byl jsem svědkem Jehovovým

Legulda: Jak jeden nadšený fanoušek metalové muziky poznal Boha

GRANO SALIS NETWORK

2004

<http://www.granosalis.cz/>

Moji milí křesťané i nekřesťané s přístupem na Internet

Chci se s vámi podělit se svými zkušenostmi a pocity. Vyrůstal jsem v křesťanské rodině. Měl jsem tedy přístup mezi křesťany od malinka a samozřejmě jsem kopíroval zvyky a postoje společenství, do kterého jsem chodil.

V mých deseti letech jsem ztratil svého otce a zůstal jsem bez duchovní opory mého otce. Jako každé dítě v pubertě jsem měl v hlavě všechno možné, jenom ne kostel. Chodil jsem tam, ne kvůli kázání, ale kvůli kámošům, se kterými jsem blbnul. Takto to trvalo i během školy která mě připravovala na mé povolání.

Během mé školní docházky však došlo k velmi důležité věci, která mě však uspokojila pouze na chvíli. Jednou jsem byl osloven kazatelem, zdali bych se nechtěl rozhodnout žít pro Krista. Protože jsem již nějaký čas cítil tlak na to abych se takto rozhodnul, udělal jsem to. Za nějaký čas jsem byl

pokřtěn. Protože jsem toto rozhodnutí učinil ne z vlastní potřeby, ale z důvodu přání okolí, zanedlouho mé nadšení vyprchalo a život šel dál tak, jako před tím.

Po čase přišel povolávací rozkaz do služby v armádě. Nastoupil jsem. Tam jsem měl jednoho přítele, který byl po studiích na bohosloví. Dnes je v katolické církvi knězem. Přes rozhovory, které jsme spolu tajně vedli (bylo to za totality), můj vztah k Bohu byl vlažný.

Po vojně jsem nastoupil do zaměstnání a věnoval jsem se aktivně hudbě, hrál jsem na basovou kytaru. Ačkoliv jsem hrál v církvi, k Bohu mě to blíže nevedlo. Navíc jsem velmi těžce nesl jeden tehdejší handicap. V mém okolí vstupovali do manželství lidé, které jsem znal a já, protože jsem silné postavy jsem byl stále svobodný. Pánové mi určitě dají zapravdu, jak dokáží hormony s mužem zacvičit. Nechci zde říci, že jsem byl nevěřící, vztah k Bohu jsem nějaký měl, ale nebylo to moc osobní.

Před revolucí jsme byli rádi, že můžeme chodit do kostela či modlitebny. To se však změnilo po listopadu 89. Svoboda, která s tímto přišla přinesla své i do církve. Začaly se objevovat problémy které se v církvi tajily. Nyní se mohly problémy řešit. Řešení se však spíše vzdalovalo než přibližovalo. Mnoho lidí se nyní chtělo realizovat v církvi, přicházely do církve různé důrazy a tím i nepochopení, přicházely a přicházejí do církve různé falešné názory a učení.

Sbor, do kterého jsem chodil se dvakrát rozdělil v průběhu pěti let. Snažil jsem se tomu porozumět. Taková změň různých názorů a postojů vyžaduje od každého nutnost zaujmout nějakou pozici mezi názory. To lze v zásadě dvěma způsoby.

Prvním z nich je nutnost najít většinu, která jde nějakým směrem a poté se k ní přidat. Výhody jsou nasnadě. Dotyčný má klid a nemusí pracně hodnotit různé pohledy a názory. To jsem však nechtěl. Jsem člověk, který chce mít jasno v dění okolo sebe. Rozhodl jsem se tedy přijít věci na kloub. To přeci není jenom tak, aby se křesťané hádali jako psi. Pán Ježíš Kristus to takhle určitě nechtěl. To mě vedlo ke studiu Bible a různých dalších knih. Bylo třeba, abych se seznámil se základy různých dalších názorů, které církev narušují. Tato problematika je tak široká, že vyžaduje její důkladné obeznámení se. Nebudu se tedy na tomto místě zabývat podrobnostmi.

Před asi šesti lety ve mně dozrálo rozhodnutí, že chci jít po cestě, po které nás vede Pán Ježíš Kristus. Chtěl jsem a i nyní chci, aby v mém životě Pán Ježíš působil. Tedy skoro po patnácti letech od mého rozhodnutí které jsem popsal výše. K tomuto rozhodnutí jsem došel přes všechny problémy které jsem v církvi viděl. Možná paradoxní, ale je to tak.

Bylo to tím, že jsem sám vyzkoušel, že Duch Svátý je osobou skutečnou, která muže mít na člověka vliv, pokud to chce. V posledních dvou letech jsem byl v jiném sboru. Při vstupu do něj se zdálo, že to bude sbor, který se bude střežit, špatností. Po dvou letech situace vyústila ve skutečnost, že se sbor

opět rozdělil. Lidé jsou velmi neukáznění a snad vždy se najde někdo, kdo chce vyniknout nad okolí za každou cenu. Tou cenou může být i rozdělení sboru.

Byl jsem v odchozí skupině. Odešel jsem kvůli skutečnosti, že jsem byl sborem kázněn za to, že jsem řekl svůj názor veřejně. Je to velmi zvláštní, ale je to tak. Mé členství v onom sboru nevidím jako ztracené roky. Zkušenosti, které jsem tam získal bych pravděpodobně jinde nezískal.

Chci vyjádřit vděčnost Pánu Ježíši Kristu za to, že se mi dal poznat. Děkuji mu za to, že na kříži zemřel za mé hříchy a že je mým Spasitelem. Chci se nechat vést Duchem Svatým, ne proto, že se to píše v Bibli, nebo že si to někdo přeje, ale pro to, že s tím mám osobní zkušenosti. Vyplatí se to.

Ahoj.

Tomas.

Moje vyznání

Vyrůstal jsem od malička v duchovním prostředí baptistického sboru, takže jsem měl spoustu informací o Bohu a křesťanství z první ruky. Bibli jsme měli doma a mnoho jejích příběhů jsem znal z paměti. Důležité bylo, že jsem jako dítě mohl pozorovat lidi kolem sebe v těžkých životních situacích, jako je úmrtí v rodině, vážná nemoc, trvalá invalidita, útlak režimu. Jejich reakce na tyto rány byla jiná, než v podobných situacích reagovali ostatní lidé. Uvědomoval jsem si, že osobní vztah k Bohu přináší člověku do života jakousi Konstantu, Jistotu či Důvěru ve věci budoucí. Tito lidé nebyli na své rány sami, opírali se o Něhoho vyššího, který má nadhled nad dějinami, nad tokem času a vidí až k posledním věcem. A já jsem už tehdy začal toužit po tom, mít také svůj pevný bod v životě, který se nepohne.

Bylo mi deset, když jsem se odvážil sám promluvit k Bohu. Ležel jsem večer ve své posteli a mluvil jsem k němu úplně obyčejně, jako když mluvím k otci. Především mě trápily špatné věci v mém životě, o nichž jsem věděl, že je Bůh nesnáší a vytvářejí bariéru pro naši vzájemnou komunikaci. Bible je pojmenovává jako hřích a já jsem věděl, že mi je Bůh pro obět' svého Syna odpustí, když Ho o to poprosím a budu se snažit je už nedělat. Bylo mezi nimi i několik tajných věcí o kterých jsme věděli jen my dva.

Byl to krásný pocit, když jsem uvěřil tomu, že mi všechno odpustil. Bylo mi lehké u srdce, nádherný pocit být čistý, bez viny. Řekl jsem Mu o tom, jak mi je s Ním dobře. A taky, že chci, abychom byli spolu celý život.

Tak začalo naše přátelství na život a na smrt. Spíše to je vztah Otce a dítěte. Protože je mezi námi neměřitelný rozdíl. Nechápu často jeho záměry, někdy bych chtěl tvrdošijně prosadit svou, jindy zápasím a podléhám věcem, které nás oddělují, a pak se vracím zahanben a s lítostí, ale rád zpět, abych ho prosil o odpuštění.

Přišla léta dospívání, dospělosti, zakládání rodiny a výchovy dětí. Přišly krize a těžké rány života, kterých jsem se bál na začátku. Chci vyznat, že Bůh mi byl i v těchto chvílích nablízku a s jeho pomocí jsem mohl tyto události překonat. Je mi silou a oporou pro všechny obtížné situace. Je mi intimním přítelem, s kterým se raduji, když přicházejí chvíle krásné a neopakovatelné. S Ním se radím, když mám učinit závažná rozhodnutí mého života.

V průběhu života jsem měl mnoho přátel a lidí, kterým jsem velmi důvěřoval. Prožíval jsem však i velká zklamání, když moje důvěra se ukázala jako naivní a byla zneužita. Bůh je jediný, který mě nezklamal. Život s Ním je krásný. Mám Ho rád.

Stepan

Bůh byl ke mně milostivý

Mé obrácení se k Bohu neproběhlo sice pompézně a horečně, ale pomalu. Když se dnes ohlédnu zpět, tak mne Bůh vedl v jemných náznacích od dětství. Byly to vyslyšené modlitby neznámých lidí. Několikrát v dětství mi Bůh zachránil život.

Prvně, když jsem se v 5ti letech chtěl při hře na schovávanou ukrýt pod hladinu Máchova jezera. Nebýt toho, že Bůh dal matkám do srdce spojení se svými dětmi, že cítí každou jejich svízeľ a nebezpečí, nebyl bych tady. Podruhé, když mi při snídani, asi v 10 letech, zaskočil čaj do plic a já okamžitě ztratil vědomí. Nebýt toho, že právě v tu chvíli, vešel otec do dveří, tak bych tady asi taky nebyl.

Ale to jsem o Bohu ještě vůbec nic nevěděl.

Zhruba ve 14 letech jsem se dal na jógu. Nemyslím tím jen cvičení, ale i myšlenkový pochod. Nedosáhl jsem sice vysoké úrovně, ale byl jsem v tom dost hluboko. Následovalo zaujetí okultismem.

Věštění z ruky, karty a tak dále. Byl jsem na druhé straně, vědomě či nevědomě, to je jedno. Ale ani tady jsem o Bohu ještě nic nevěděl. To trvalo asi tři roky.

Začal jsem chodit do katolického kostela, ale nepatřil jsem tam. Věděl jsem už o Bohu, ale jen rozumově. V tu dobu jsem dostal Bibli a začal jsem ji číst. Četl jsem ji jako každou jinou knihu, od počátku. Skončil jsem v 7. kapitole 1 Mojžíšovy. Nevěřil jsem tomu. Postupně jsem přijímal některé zásady křesťanského života. Začal jsem hledat Boha. Stále jen rozumově. Potom přišel rok 1989. V lednu už jsem stál s davu v Praze a demonstroval proti systému. Sympatizoval jsem s papírem Několik vět. Nestačil jsem ho podepsat, ale kdybych se k němu dostal, byl by tam i můj podpis. Na 17. listopad jsem měl noční službu v práci. I to pravděpodobně zařídil Bůh, jinak bych byl na Národní třídě v Praze. Následovaly mítinky, OF, práce pro svobodu.

Mezitím mne už několik let zvali moji známí do shromáždění mladých v Jednotě Bratrské. Odmítal jsem je s tím, že nechci nikam chodit. Dne 23.1. 1990 byla u nás evangelizace bratra Dannyho ze Zambie. Pořádala to Voda života. Měl kázání o Zacheovi. A já jsem uviděl, že zatím co Zacheus utíkal k Ježíši, a dělal vše pro to, aby Ho viděl, já jsem utíkal od Něho a zapíral jsem Ho. Věděl jsem už o Ježíši, ale myslel jsem si, že Bůh je lepší. V ten den jsem předal svůj život Ježíši do rukou a přijal jsem Ho jako Spasitele.

Začal jsem chodit do sboru, který však ke zahanbení našeho Pána, neměl dlouhé trvání. Od té doby jsem hledal Boha osobně. Modlil jsem se za to, aby mne Bůh postavil, kde chce On. V roce 1994 jsem se začal scházet s lidmi, kteří smýšleli podobně a později jsme se připojili ke shromáždění, které je založeno na Bohu a na Ježíši. Tam chodím dodnes.

První kniha, kterou jsem dostal do rukou, bylo Osvobození z pout. Bůh mne začal očisťovat z mé minulosti. Od té doby, vidím jak Bůh pracuje v tomto světě, a jak miluje lidi. Jak Ho bolí, když lidé opovrhují Ježíšem. Děkuji mu za to, že mne používá k tomu, abych šířil Jeho Slovo, Jeho lásku a milost. Pokaždé, když se sejdu s Božími dítky, mám radost z toho, že On je naším Pánem a že nás On spojuje.

Jiří Kalvoda

MOSHE – osud člověka

Pohled na rozdělení sboru. Pohled člověka, který toto rozdělení zažil. Dívá se MOSHE.

MOSHE je člověk, který raději přemýšlí, než pracuje. Rád promýšlí svoje plány, které nikdy nenaplní. Naopak někdy mluví bez rozmyslu, a pak těžko chytá slova, která vypustil ze svých úst.

MOSHE měl nádherné dětství (duchovní :)

V době jeho studií na gymnáziu v jeho okolí se vyskytovalo hojně křesťanů. Bylo to po revoluci. Byli to nejlepší přátelé, jaké kdy měl. Přesto od nich svědectví o Pánu Ježíši Kristu nepřijal. Po letech se dozvěděl, že v té době ho považovali za jednoho z největších odpůrců křesťanství vůbec. Na vysoké škole bydlel s jedním z těchto křesťanů na koleji. Protože rád diskutoval, začal číst Bibli, aby věděl, o čem křesťanství je. Když si svého věřícího kamaráda dobíral nějakou otázkou z Bible, ten mu jednou odpověděl: „Chceš rejpat, nebo se něco dozvědět?“ MOSHE se rozhodl, že se chce něco dozvědět. Četl Bibli dál. Jednou, to už si MOSHE myslel, že je křesťan, protože znal Bibli, ho kamarád pozval na mládežnickou skupinku ve sboru. Tam se dozvěděl, co je to skutečné křesťanství – jistota spasení, odpuštění hříchů, živý vztah s Otcem v nebesích. MOSHE se rozhodl život s Bohem zkusit. Začalo nejnádhernější období jeho života, které trvá dodnes.

MOSHE byl pokřtěn, poté se stal členem církve

Součástí Božího vedení je i Boží výchova. Ačkoli ve městě, kde studoval, chodil do jiné církve než doma, na skupinky – studia Bible chodil společně se členy dalších církví, zůstal hrdý na to, že on je členem té pravé. Byl hrdý na to, že jeho denominace je jednotná. V každém městě jeden sbor, zatímco ti druzí se neumí shodnout. A najednou přišlo pokoření. Rozdělení v církvi. Přijal to jako Boží napomenutí. Nikdo si nemůže myslet, že jeho církev je nej...

Protože MOSHE nebyl a není dokonalý, dělal chyby. Měl svůj názor na to či ono. Nejvíce mu pomohlo, když viděl upřímného sourozence, který věc dělal úplně jinak a přesto byl Božím dítětem, pod Jeho výchovou. Potom tedy, když Pane jinak nedáš, i MOSHE svůj názor změnil.

Zlobilo ho, když někdo za zády říkal o druhém sourozenci něco nepěkného. Boží slovo musí přece platit, nemůžeme žít jako křesťané v nejednotě, a proto šel a druhého bratra se zeptal, jako to tedy je. Ztratil „přítele“, když potom za tím prvním bratrem šel, a vypálil mu do očí „Tys mi neříkal pravdu...“. Výhoda byla, že potom už neslyšel šeptandy o svých sourozencích.

MOSHE žil opravdu jako v bavlnce. Protože svým založením není příliš pilný, byl velmi, velmi povzbuzován (PARAKLEO :-), aby dokončil školu, kterou začal. MOSHE by mohl říci, že nebýt sourozenců ve sboru, kteří ho povzbuzovali, pomáhali mu, modlili se za něj, tak by tu školu nedokončil. Vždy říkal, že jestli bude mít titul, tak jedině z milosti Boží.

MOSHE nebo Brouk

MOSHE se postupem času zapojil do práce mládeže, službě dětem, vězňům, pomáhal při stavbě domu pro propuštěné vězně.

Jeden čas byl jeho sbor dvoujazyčný, navštěvovali ho učitelé z USA a Kanady, tak se mohl pocvičit ve své angličtině. Jedna sestra z Kanady přinesla do Čech i službu mladým hokejistům. Do toho MOSHE nešel, neboť jako malý měl panický strach z bruslí. Ale byl za tuto službu vděčný. Hokejové kempy pro mladé hokejisty jsou velmi oblíbené (Zuzan: měl se ti na služebnu ozvat někdo opatrný)

Další sborová služba, ve které MOSHE nebyl přímo zapojený, byla rocková kapela. Fandil jí, hrálo jim to dobře, byl přesvědčen, že i tímto způsobem je možno oslovit lidi hledající Pána.

Byl nadšený, když ve sboru byl založen klasický sborový zpěv. Gospely jsou jeho krevní skupina. Od jistého času se mu líbí i Tourniquet, ale toto bylo něco, kde si mohl pořádně zabasovat.

Tento soupis je soupis práce Brouka Pytlíka. Všem rozumí, všechno zná, od všeho má klíče. Tento soupis není kvůli oslavě jména MOSHE, protože on sám nejlépe ví, jak velké byly jeho chyby, jak málo toho udělal, kolik toho zpytlíkoval. Je to kvůli informaci, že ve sboru, kde byl MOSHE, bylo mnoho možností, jak sloužit potřebným lidem. Bylo i mnoho možností jak se vyžít, vyblbnout. Bůh i sourozenci (zejména při fotbale:-) s ním byli trpěliví, a kde se nechal poučit, bylo to k dobrému. Kde se poučit nenechal...

MOSHE říká, co čte

Duchovně byl MOSHE ovlivněn především četbou Bible a různých autorů. A také kázáními. Protože chodil na více bohoslužeb, ne vždy všemu rozuměl, modlil se, aby skrze kázání Bůh k němu mluvil osobně, byť by MOSHE byl vůči kazateli zaujat jakkoli. A Pán Bůh mluvil. A Bůh měnil jeho postoje.

U knížek MOSHE nevybíral podle příslušnosti k nějakému směru. Četl, na co přišel. Kterého autora si zařadil do kolonky „může mi to být k užítku“, tak četl. Oblíbení autoři: Augustina, tak řečený svatý, Jan Hus, Jan Amos Komenský, C.S. Lewis, D. Prince, R. Joyner, J. Mc Dowell, E.Kohák, B. Graham, D. L. Moody, L. Cunningham, O. Chambers, E. Štěříková, P. a E. Dolejší ...

Od E. Koháka ví, jak se chovat k mývalům, od R. Joynera jak vést duchovní bitvu. Ani jedno nevidí jako úplně špatné, ani jedno nevidí jako úplně v pořádku. MOSHE má poznání jen částečné. Připadá mu, že ostatní lidé, byť vážení autoři, také.

Rozdělení sboru

Rozdělení, rozchod je něco, o čem se těžko mluví. MOSHE se rozhodl nemluvit o konkrétních osobách, nemluvit o někom bez možnosti toho, aby se dotyčný mohl hájit. Také nechce mluvit o osobních věcech, pokud si to s daným člověkem nevypovídá „ZOČIVOČI“.

Jak to prožil MOSHE

MOSHE žil svým klidným (byť stresujícím:) životem pracujícího studenta. Ve sboru dostal podmínku – dokud nedokončíš školu, nemůžeš sloužit dál. Ono to prakticky jinak ani nešlo, neboť pracoval více než na plný úvazek, a diplomovou práci bylo třeba udělat. Když už byla opravdu poslední šance diplomovou práci obhájit, stres ho vyburcoval k horečné činnosti. DP nakonec obhájil a něčemu se i přiučil (jestli Tomas – webmaster dočetl až sem, poučím ho ;-).

MOSHE už dávno pochopil, že nežije v dokonalém sboru, mezi dokonalými lidmi. Vlastně to věděl téměř od počátku svého křesťanského života. Jeden z největších zázraků se mu stal, když se s jednou

sestrou pohádal, on samozřejmě přesvědčen o své pravdě, poté zahořklý že mu nikdo nechce rozumět. Ta sestra za ním přišla a **omluvila se mu**. Dnes MOSHE ví, že on v tom nebyl bez viny. Do té doby považoval něco takového za nemožné. Ale tady viděl, že Bůh jedná i skrze nedokonalé lidi, kteří můžou něco pokazit. Ale také mohou věci urovnat. To mu bylo svědectvím, že **Bůh je živý**.

Druhé ponaučení získal (i když se s tím stále pere:), když bydlel roky s dalším křesťanem v jednom kamrlíku na koleji. Nenapomínej druhého, když v jeho životě nerozpoznáš jasný hřích. Onen bratr nebyl dokonalý, stejně jako nebyl MOSHE. Kdyby se toho MOSHE vždy držel, méně neštěstí by bylo na tomto světě.

Těmito událostmi se MOSHE naučit, že **Bible je živá kniha** a člověk podle ní může v **Duchu Božím žít**.

Nedokonalost ve sboru

Nedokonalost do sboru, kde byl MOSHE členem, přicházela zajímavým způsobem. V podstatě nikdo jí nezůstal ušetřen. Občas každý udělal chybu. O velikosti různých se vedly diskuse. MOSHE poučen, považoval za důležitější reakce na tyto chyby než chyby samotné. Pokud chyba vedla chybujícího k pokání, považoval to MOSHE za důkaz Božího jednání. Slova jako promiň, promiňte, je mi to líto, prosím tě, odpust mi – byla následována činy a změnou postoje v srdci.

Nádherné zkušenosti měl MOSHE, když udělal chybu a dotýčný, vůči kterému se provinil, se s ním modlil a společně prosili za Boží milost. Zlomená noha je po srůstu v místě zlomeniny pevnější. Stejně tak přátelství, když ob stojí ve zkoušce.

MOSHE by chtěl psát o důvodech rozdělení, ale nemůže. Nepřejde mu to přes prsty. Jeho pohled není nestranný. Ti, kteří chtějí vědět něco víc, ví kam se obrátit. MOSHE ví, že ani nyní jeho sbor není dokonalý. Stále dělá chyby on i jeho bratři. Svých chyb si je vědom velmi dobře (většinou). Než napomene sourozence z jeho chyby, musí se modlit, hledat chybu u sebe, aby zbytečně nezranil nějakou hloupostí. Je stálo co napravovat. Nakonec podle ovoce se pozná, co bylo vykonáno z (v,pro) Boha.

Stále hrozí rozdělení křesťanů. Nebudou-li jednotní v Duchu Kristově, budou rozdělení. Budou odloučení od Boha.

Všechno je vaše. Vy však jste Kristovi a Kristus Boží.

Upřímní lidé

Pokud někdo upřímně nevěří v Boha, je šance, že bude upřímně věřit. Pokud někdo neupřímně věří, co s ním bude?

Pokud se někdo označuje za aby získal přízeň lidí, možná se mu to povede. Ale dělá to jen pro tento věk. Pokud někdo pracuje pro věk budoucí, pak ať ho lidé označí za cokoli, odměnu má na správném místě.

Z autorů, které MOSHE četl, by jich mnoho v očích dnešních lidí neobstálo. Někteří byli zamotáni do politiky. Někteří byli úplně mimo politiku. Někteří věřili astrologii. Někteří věřili evoluci. Někteří patří k té či oné denominaci. Někteří byli moc učení. Někteří byli málo učení. Ale co MOSHE soudí, byli to dobří služebníci. Ale co MOSHE soudí, MOSHE nemá soudit. Je tu jiný kdo má soudit.

Moshe

Jak jsem to prožil

Ahoj.

Chci něco napsat o sobě, abys mne mohl poznat. Já patřím do Apoštolské církve, protože mi je v ní docela dobře a vyhovuje mému způsobu vyznání.

Pro kritiky církví přiznávám, že ani my nejsme ideálním sborem jako každé společenství neideálních lidí. Ne vždy tomu tak bylo.

Jsem ročník 1965. Na základní škole i gymnáziu jsem byl “na nezanedbatelných postech” pionýru, SSM a SČSP. Pravda, do strany mne kvůli rodinné minulosti nikdy nevzali, i když jsme ve třídě byli pouze dva zájemci o vstup. Vždy jsem prohlašoval, že pokud Boha neuvidím nebo mi nepodá ruku, tak neexistuje.

Po vysoké škole jsem se v zaměstnání dostával do pracovních sporů. Za socialismu byl dobrý bič na zaměstnance v tom, že když jeden neplní své úkoly, tak celé oddělení nedostává odměny. Mne to na přelomu roku 1988-1989 dohnalo k rozhodnutí spáchat sebevraždu. Měl jsem všechno, co jsem chtěl, ale nechtěl jsem, abych byl celý život závislý na ochotě a pracovitosti druhých.

Ve 22 letech jsem se uzavřel do absolutní samoty, kdy jsem byl hodně závislý na vysílání Svobodné Evropy, Hlasu Ameriky a polských stanic. Tehdy se se mnou byli ochotni bavit pouze dva spolupracovníci. Jeden byl katolík a druhý ze slezské církve evangelické. V krizovém období jsem byl po vánocích 88 pozván na “vigilijku”, kde se mne všichni ujali, ačkoli mne viděli poprvé v životě. Mohli jsme si vytáhnout kartičku s veršikem pro následující rok. Můj zněl: Žd 12,14 “Usiluj o pokoj se všemi lidmi a o svátost, bez níž nikdo nemůže vidět Pána.

Jak Bůh věděl, že se hádám se všemi a nenávidím? To mne tak rozhodilo, že jsem osm měsíců nepravidelně chodil už jen ze zvědavosti na evangelické setkání mládeže v Českém Těšíně. Byl jsem příliš rozumový, měl hodně otázek a protiargumentů. Při jedné videoprojekci Quo Vadis jsem najednou pocítil strach, že Bůh musí asi být.

Později jsem viděl video z Bonnkeho evangelizace Afriky, kde stotisícové davy mávaly kapesníky na oslavu Boha. Uvnitř mi proběhla rouhačská myšlenka, že to se jim to mává, když mají svobodu a že to bych chtěl vidět u nás za socialismu, tu odvahu. Nevěděli však, jak mi mohou celkově pomoci z mých psychicky nevyrovnaných stavů. Na Slezsku není velký problém v kontaktech mezi církvemi a tak jsem dostal pozvání na první veřejnou evangelizaci čerstvě povolené Apoštolské církve uskutečněnou v Havířově na stadionu Slávie. Kuriosní je, že jsem nevěděl, kde vůbec Havířov je a jet někam sám se nikdy nikomu moc nechce. Opět ze zvědavosti (bylo to Boží volání) jsem tam 26.8.1989 přijel.

Kázání, které bylo spíše svědectvím o osobním životě a odpouštění lidem, neoplácení zlého zlem, se mne velice osobně dotýkalo, hodně jsem se potil a věděl, že buď uvěřím teď nebo nikdy. Šel jsem na výzvu a pouze se zmohl při modlitbách na jednu větu: “Bože, jestli jsi, tak mi dej lásku k lidem”. Proběhl pohovor, dostal jsem nový zákon a odjel.

Druhý den jsem přečetl evangelium Matouše a na televizi a rádio jsem se nemohl ani podívat, vůbec mne to nebavilo. Začal nový život plný změn. Dnes vím, že Bůh mi musel dát šanci před listopadem 1989, jelikož podle mé “politické” minulosti by mi nikdo z mých známých nemohl uvěřit, že jsem po revoluci pouze nepřevlékl kabát.

Bannert Petr, Bohumín

Konec masek

Bylo mi sedmnáct let. Měla jsem za sebou bolestivý rozchod se svým klukem, ale brala jsem jako samozřejmost a jistotu, že se k sobě do třech měsíců vrátíme. Chodili jsme spolu patnáct měsíců, takže jsem si na něj zvykla. Na něj a na sex. Kvůli tomu vztahu jsem opustila do té doby nejlepší kamarádku, koníčky a přetrhl se i můj vztah s mámou. Ne jako oběti plnohodnotnému vztahu, jenom prostě proto, že jsem na nic neměla čas. Takže jsem najednou zůstala jenom já sama. Sama se svou bolestí a prázdnotou.

V té době začala mamka chodit domů z práce s nějakými zvláštními názory na duchovní svět. Ne, že by tomu věřila, jenom mi říkala, co že se to dozvěděla od jednoho svého spolupracovníka. Zajímalo mě to, protože jsem si vždycky myslela, že něco v duchovním světě musí být, a teď jsem se poprvé

setkala s tím, že o tom někdo mluvil. Maminka nám dělala prostředníka a čím dýl to trvalo, tím jsem měla víc otázek. Raději nám zprostředkovala osobní setkání. Dostávala jsem odpovědi a věřila jsem každému slovu - ovšem problém byl v tom, že to bylo učení New age. Sice tam figurovala postava Ježíše a Boha, ale jenom jako energie a "láska" v uvozovkách.

Trvalo nám asi tři měsíce, než jsme pochopili díky jedné skupince lidí, kam jsme jezdili, že toto učení nemá s Bibli nic společného, že Bůh je milující osoba, že Ježíš je na Boží úrovni a že je nemožné ovládat nějakou duchovní energii pro svůj prospěch. Proto jsem začala číst Bibli a modlit se k Ježíši.

Jednou jsem ležela a jako obvykle jsem se modlila za to, aby se mi vrátil můj bývalý kluk, když ke mě Bůh promluvil. Těžko se to vysvětluje, ale pokusím se. Nebyl to fyzický hlas, byl to hlas v srdci. Ten Boží hlas mi řekl, že ten kluk není pro mě. Byla to věc, kterou jsem si před tím nedovedla představit a ani by mě nenapadla. Byla jsem si jistá, že se k sobě vrátíme. Všechno se stalo v maličký okamžik, do kterého se vešla ještě jedna věc, a to jistota, že je to Bůh, kdo se mnou mluví a že to udělal z lásky ke mě. Do mého srdce přišel pokoj a pocit, jako by mi spadl závoj z očí. I ta bolest z rozchodu byla pryč.

Najednou jsem věděla, že Bůh je živý, milující a můj pomocník. Nezačal lehký život, začal život plný zapírání, uvědomování a napravování svých chyb, výsměch od kamarádů, ale plný pokoje, radosti z Boží přítomnosti a nových přátel.

Jeden z největších bojů byl se závislostí na sexu. O panenství jsem přišla ve čtrnácti a spala jsem s každým klukem, se kterým jsem chtěla. Taková věc se mezi klukama rychle šíří, takže nikdy nebyla nouze o jejich "přízeň". Nakonec jsem byla ve stádiu, kdy jsem spala i s klukama, se kterými jsem vlastně ani spát nechtěla. Když jsem uvěřila, vůbec jsem netušila, že by to mohlo být něco špatného - dělali to přece všichni kolem mě. Když jsem konečně přišla na to, že to asi není to pravé, nemohla jsem se toho vzdát. Prostě jsem neuměla říct: ne. Bojovala jsem s tím, ale nechtěla jsem se vzdát svým nevěřícím přátel, a tak jsem s nimi chodila stále na ta nebezpečná místa, kde byla ta příležitost volného sexu.

Modlila jsem se, aby mě Bůh dal sílu odolávat, ale stále jsem v tom prohrávala a zklamávala.

Už mě nebavilo každý měsíc čekat, jestli jsem to přežila bez následků. A jednou jsem čekala už týden. Řekla jsem si, že se celý den budu modlit a číst Bibli, a nepřestanu, dokud mě toho Bůh nezbaví. Od rána jsem se modlila, klečela a plakala před Bohem, abych už nemusela být spoutána chtíčem, ale mohla být volná v svých rozhodováních. Chtěla jsem, aby mi Bůh odpuštění ukázal konkrétně, a to, že budu ještě ten den vědět, že nejsem těhotná. Četla jsem Bibli - Nový zákon, protože jsem si myslela, že Starému nemůžu rozumět. Kdo zná Bibli, ví, že Starý zákon je delší, tím pádem, když jsem měla otevřenou Bibli na Novém zákoně, na levé půlce knihy bylo o hodně víc listů, než na pravé straně. Když jsem si šla odskočit a vrátila jsem se do svého pokoje, hned u dveří jsem si všimla, že je Bible otevřená na jiné stránce, protože na levé polovině bylo teď méně listů, než na pravé straně. Věděla jsem jistě, že nikdo během té chvílky nevešel do té místnosti a po cestě ke stolu jsem se podívala, jestli není otevřené okno, jestli to neotočil vítr. Okno bylo zavřené a na první stránce na prvním řádku byla věta: "desátého dne tohoto měsíce". Ten den bylo desátého a bylo půl dvanácté v noci. Ten den do

půlnoci jsem dostala menstruaci a měla jsem svobodu říci: ne v situacích, kde jsem dřív tu svobodu neměla. Bůh je věrný a neopouští nás ve věcech, kde potřebujeme pomoc.

Od té doby bylo ještě spousty jiných bojů a vítězství, bolestí a uzdravení, pádů a ujištění, že je jeden veliký Bůh, který mě tak miluje, že dal za mě to nejcennější, co měl...svého Syna Ježíše! Už se nemusím přetvařovat. Mohla jsem zahodit všechny ty masky, které jsem měla - do školy, domů, mezi kluky. Můžu být svá, i když ne dokonalá, a stejně vím, že takovouhle mě Ježíš přijímá.

Chilli

Byl jsem Svědkem Jehovovým!

Jejich taktiku můžeme nazvat taktikou "pozvolného a nenápadného ovlivňování". Pomalu, ale důsledně působí na vaši psychiku, dokud nejste zcela pod jejich vlivem. Zpočátku k tomu využívají líbivě kýčovitých ilustrací v časopisech. Později vám začnou radit, abyste opustili své přátele, neboť oni vás stejně po čase opustí. A je to pravda. Nakonec ztratíte všechny. Jejich organizace je propracovaná téměř do všech detailů, a proto je tak účinná. Já sám jsem byl několik roků jedním z nich. Dnes už nejsem. Vděčím za to tomu, jehož moc a síla je mnohem větší - živému Bohu.

Krásné pozvání

Dětství i mládí jsem prožil u babičky v Hradci Králové. O Bohu jsem nic nevěděl, ani jsem netoužil po tom, abych ho poznal. Na základě některých zkušeností jsem měl k němu spíše negativní postoj.

Ve svých 14-ti letech jsem se v Mariánských Lázních setkal s chlapcem, který mi začal vyprávět o Bohu. Jednou mě pozval do Kutné Hory ke svým rodičům, kteří patřili ke Svědkům Jehovovým. Tam jsem se dozvěděl více o jejich učení. Půjčili mi literaturu a pozvali mě do shromáždění. Jezdil jsem tam tajně, neboť členové naší rodiny byli proti. Za rok se situace vyhrotila natolik, že jsem byl nucen od babičky odejít. Přestěhoval jsem se do Kutné Hory, kde jsem navštěvoval shromáždění Jehovistů.

Po čase jsem nalézal v jejich učení určité nejasnosti a rozpory. Vůbec jsem například nechápal, proč si smím číst v Bibli jen ty úseky, které jsou zároveň uvedené ve Strážné věži (časopis Svědků Jehovových). Vytušil jsem už tehdy, že tato skupina manipuluje s myšlením lidí. Po r. 1989 vydali svou "přepřacovanou" Bibli a zároveň nám zakázali číst Bibli ekumenickou.

Rozpory se stupňují

Často jsem přemýšlel, proč Svědkové tvrdí věci, které jsou v Bibli jinak nebo tam nejsou vůbec. Například ústřední verš v Janově evangeliu 3,16 mi ukázal, že každý, kdo věří v Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele a Pána bude spasen. Jehovisté naproti tomu tvrdí, že jen oni jsou ti vyvolení. V Bibli jsem si také přečetl, že Ježíš není jen prostředníkem smlouvy s Bohem, který přišel na Zem, ale je živým Bohem.

Neustále jsem se modlil za to, abych poznal tohoto živého Boha, kterého jsem v jejich společenství postrádal.

Našel jsem pravého Boha

V r. 1991 jsem odjel pomáhat na stavbu Sálu království do Ostravy. Stále více jsem toužil po poznání pravdy. Začal jsem i méně navštěvovat společenství Jehovistů. Navíc nemoc, která mě provází od narození, se zhoršovala. Jehovisté tvrdili, že mě Bůh trestá za mou neúčast na jejich společných akcích. Můj zdravotní stav se stal natolik vážný, že bylo nutné provést operaci. Ta dopadla přes všechna očekávání dobře. Vnitřní rozpory ve mně vyvolaly otázku, zda má ještě vůbec cenu žít. Boha jsem nenašel a do shromáždění jsem se již vrátit nechtěl.

Rozhodl jsem se ukončit svůj život. Krabička s léky byla na dosah. V tu chvíli se však otevřely dveře a do pokoje vešla sestra. V ruce nesla malý letáček a podala mi ho se slovy: "Našla jsem tento letáček o Bohu na stolku v čekárně. Potěšil mě, přestože nejsem věřící. Možná, že pomůže i vám". Po jeho přečtení jsem si život už nechtěl vzít. Poznal jsem, že existuje živý Bůh, který na mě myslí, stará se o všechny mé potřeby a má mě rád takového, jaký jsem. Byl to ten pravý Bůh, po kterém jsem celé roky toužil.

Začal jsem jej prosit, aby se mi dal poznat víc. Po návratu z nemocnice jsem ještě jednou zašel do shromáždění Jehovistů, ale opět jsem se ujistil, že tam Bůh není. Od té doby jsem se více upnul k Bibli a k Ježíši Kristu, kterého jsem předtím neznal.

Nové společenství

Na jaře 1996 jsem šel po náměstí v Ostravě a zahlédl jsem několik lidí, kteří zpívali, a radostně vydávali svědectví o Bohu. Nakonec vyzvali přítomné k přijetí Pána Ježíše. Věděl jsem, že ho chci

přijmout, ale neměl jsem hned odvahu přistoupit k nim blíže. Byl jsem šťastný, když se modlili do mikrofonu. Touto modlitbou jsem i já mohl pozvat Ježíše do svého srdce jako Pána a Spasitele. Dali mi několik letáčků, ale potom odešli a já jsem s nimi ztratil kontakt. Prosil jsem tedy Pána Ježíše, abych se s nimi mohl opět sejít. A Pán mou prosbu vyslyšel.

Bylo to před Vánoce, když jsem se vracel unavený z práce domů. Těsně před autobusovou zastávkou jsem se najednou otočil a zamířil zpět na náměstí. Zpočátku jsem tam nic zajímavého neviděl, ale po chvíli jsem si všiml malé skupinky lidí, kteří rozdávali čaj. Poznal jsem v nich "mé" křesťany. V tu chvíli jsem byl šťastný, že jsem je opět objevil. Domluvili jsme si schůzku počátkem ledna, ale nemohl jsem pak přijít. Bez nových přátel a pod vlivem dřívějších kontaktů jsem se dostal do krize. Pomyslel jsem opět na sebevraždu. V rozhodující chvíli, stejně jako už jednou, zasáhl Bůh. Zazvonil telefon. Ozval se bratr, kterého jsem měl v lednu navštívit.

Od té doby pro mě Pán Ježíš udělal mnoho dalších věcí. Ulehčil mi mou nemoc, díky křesťanskému společenství jsem získal nové přátele. Za to všechno jsem mu vděčný.

Milý příteli, nezhazuj, prosím, tento letáček, vždyť podobný kdysi přivedl ke Kristu i mě. Přeji Ti, aby i Tobě ukázal ten správný směr, kterým se máš vydat. Abys i Ty poznal toho, který je LÁSKA a přijal jej za svého Pána a Spasitele.

Petr Kolář

Jak jeden nadšený fanoušek metalové muziky poznal Boha

Konečně, asi po osmi měsících jsem se odhodlal k tomu, abych napsal svoje svědectví. Bude to o tom, jak jeden nadšený fanoušek metalové muziky poznal Boha, bude to o mé cestě od úplného odmítání jakékoliv víry k víře v Ježíše Krista.

Byl jsem vychováván v naprosto nevěřící rodině, odmala jsem téměř nic o víře, o Bohu a podobně nic neslyšel. Nikdy mne nenapadlo o Bohu přemýšlet, duchovní svět jsem odmítal, lidem, co věřili, jsem se spíše potají vysmál, prostě jsem byl zatvrzelý ateista. Neměl jsem téměř žádné osobní názory na věci kolem sebe, souhlasil jsem s tím, s čím souhlasila většina, podléhal jsem trendům...

Jakýsi zlom v mém životě nastal ve druhém ročníku na stavební průmyslovce. Nestál za tím žádný kamarád, žádný politik nebo nějaká dívka. Jen jsem se setkal s jiným druhem muziky než doposud.

Nevím, co se mě tehdy na rocku tak moc líbilo, ale docela jsem se do toho s chutí obul. Začínalo to skupinami Kabát, Alkehol, Nirvana atd. Pak přišel na řadu metal a už to frčelo. Začalo to nevinně heavy a trash metalem typu Metallica, Iron Maiden, Helloween, Sepultura. Vlastně jsem si vůbec neuvědomoval, že se začínám měnit. Uvědomoval jsem si, že také někdo jsem, že nejsem jen součást něčeho velkého, že nejsem kopie, ale originál. Celkem ovlivněn touhle muzikou vytvořil jsem si hodně svých názorů na okolí, společnost, politiku, tam to šlo doleva a samozřejmě také na masová náboženství a to hlavně na křesťanství. Křesťanství jsem viděl pouze jako jedno masové náboženství, jako jakousi politickou manipulaci s lidmi. Viděl jsem pouze to špatné, to dobré šlo kolem mne bez povšimnutí. Dost se mi hnusily středověké inkviziční praktiky, netolerance k Židům, k jiné víře, k homosexuálům, a pak ty směšné odpustky, líbání obrazů, sošek, vyhrožování peklem apod. Úplně mě vytáčela ta jejich jediná a správná víra ve velmi podivného boha. Z heavy metalu jsem přesedlal na death metal, což je docela extrémní odnož metalu. Začali se mi líbit skupiny Krabathor, Cannibal Corpse, Death, Deicide apod. Texty těchto kapel nejsou nijak růžové, je to vlastně o nesouhlasu s něčím zažitým, o kritice konzervativní společnosti, proti válce, proti politice, také proti Bohu, je to také proti lidskosti, některé texty a obaly desek tomu docela jasně nasvědčují. A právě tyto texty mě naprosto oslovily, dost se mi dostaly do těla. V češtině tyto názvy skupin znamenají Smrt, Bohovražda, Morbidní anděl nebo třeba Hnijící Kristus. Nevím proč, ale mne se to velmi líbilo. Aby toho nebylo málo, oslovil mě také trochu black metal a jejich texty o pekle a o Satanovi, o moderní víře v boha, kterým se můžeš stát sám ty, ale tohle bylo jen okrajové. Pak přišla moje první pořádná láska, zanedlouho jsem udělal přijímačky na vysokou školu, pak maturita a pak moje nejkrásnější prázdniny. Začal jsem jezdit na metalové koncerty a festivaly, zde jsem poznal nespočetně mnoho nových skupin, které se mi zalíbily. Bral jsem to jako jednu velkou rodinu, která se snaží osvobodit od něčeho starého, zažitého. Začal se mi líbit alkohol a trošku také cigarety a marihuana. Na koncertech brněnské skupiny Root jsem spolu se zpěvákem křičel „Ach Satane ty vládče všehomíra, jak skála pevná je má víra v tebe...“, někde jinde jsem zase křesťany s Ježíšem posílal někam. Prostě paráda.

První dva roky na fakultě proběhly v pohodě. Pak přišel můj druhý velký životní zlom. O prázdninách na jednom festivalu v Litoměřicích jsem se seznámil s jednou dívkou, které se také velmi líbila extrémní muzika, měla podobné levicové názory jako já. Na tom festivalu jsme společně strávili docela dost času, byli jsme se také podívat společně v koncentračním táboře v Terezíně, kde mi řekla že toto je naprostá hrůza a nesmí se to nikdy stát. Vlastně jsem poznal prvního člověka, který takto otevřeně mluvil o této věci. A já se do ní naprosto zamiloval. Byla to úplně jiná láska, než kterou jsem cítil k mé první dívce, ale také jednostranná. A přišel nový školní rok, a já pořád myslel na ni, škola šla jaksi stranou. Ona řekla ne a to mě dost ranilo. Jaksi jsem ztratil smysl života, hodně věcí mne přestalo bavit, následující dny a týdny byly pro mě spíše trápením, o to horší, že jsem svoje pocity držel v sobě. A přišel letní semestr a na nešťastnou lásku jsem zapomněl, ale začaly nové problémy, časté deprese, hodně jsem se uzavřel do sebe. Vysvobození jsem hledal v různých věcech, např. právě v tomto metalu, nějaké naděje mi dal doom metal, což je pomalý, depresivní metal. Svoje úzkostlivé stavy jsem zaháněl touto depresivní muzikou, ono to naoko pomáhalo, ale ve skutečnosti jsem upadal níž a níž. Vyvrcholením tohoto nepříjemného období bylo přerušení studia na vysoké škole. Bylo to radikální řešení, ale docela účinné. Jako kdyby všechno dosavadní trápení skončilo. Celé prázdniny jsem byl na brigádách, skoro celý následující zimní semestr jsem byl doma.

Krátce před přerušením studia jsem začal chodit na školní internet, kde jsem narazil na xchat. Přesněji řečeno jsem začal navštěvovat jakési virtuální místnosti, ve kterých jsou lidé a hovoří o různých tématech. V první řadě jsem si vybral místnost s metalovou muzikou a samozřejmě místnost Křesťan, kde jsem si s přítomnými věřícími ihned začal ostře vyměňovat názory. A jak šel čas, docela jsem si s některými lidmi začal rozumět, i když jen přes internet. A přišel konec prázdnin a já si začal s jednou, docela radikální křesťankou, jmenovitě s Rozárečkou, dopisovat. Nejprve na téma metalová hudba a potom samozřejmě také o víře v Boha, o kterém se dočteme v Bibli. Asi v listopadu jsme se

konečně, po dlouhých emailových debatách, sešli, abychom si to všechno vyjasnili mezi čtyřma očima. Jak naivně jsem věřil, že ji to všechno vysvětlím, že Bůh přece není a pokud ano, tak určitě je úplně jiný, než jak si ho ona představuje. Přece, co asi já mohu mít společného s ukřižováním? Že mě stvořil tento Bůh? A k tomu ještě tvrzení, že jsem i já hříšný? A proč Bůh udělal tolik věcí tak a ne jinak? Já bych to určitě udělal jinak a lépe! A že je Ježíš ta jediná cesta k Bohu? To může přece říct úplně každý! I přes naše úplně odlišné postoje jsem si z našeho sezení vždy odnášel něco nového, něco pozitivního, něco povzbuzujícího.

Přišel Nový rok, přišel únor, a já začal zjišťovat, že se něco uvnitř mě děje. Jako kdybych si začal pozvolna uvědomovat jakýsi duchovní svět. Opět jsem začal chodit do školy, znovu do letního semestru. Následovalo internetové seznámení s jinou křesťankou, jmenovitě s Modrou sedmou, ihned jsme se sešli, abychom si krátce popovídali. Ale vždyť já jsem tyhle slova o Bohu už někde slyšel! Ona mně vlastně neříká nic nového, ale jako kdyby mi to vysvětlovala a já tomu začal hlouběji rozumět. Přišel březen a já si uvědomoval, že začínám pomalu, ale jistě věřit v Boha! Bylo to pro mne velmi těžké období, z nevěřícího se stával věřící, který tušil, že tento biblický Bůh je ten pravý. Ale vznikaly další problémy. A ten problém byl Ježíš. Bylo mi řečeno, že věřit v Boha je sice pěkné, ale ta cesta za Bohem vede skrz Ježíše Krista, že vede přes přijetí Krista za svého Pána. Dostal jsem odkaz na Bibli, na Janovo evangelium. A bylo to. Pěkně se o tom povídalo, pěkně se to psalo, ale pro mne to bylo docela těžké uskutečnit. Vlastně stačilo říct několik vět a bylo by to. Ale ono to zase tak hladce nešlo. Za těch šest let, co jsem poslouchal tuto šílenou muziku se ve mně nahromadilo cosi, co tomu nyní docela dobře bránilo. Cítil jsem, že tenhle zlom musí někdy přijít, ale ta pokora, to snížení, to bylo na mne moc. 16. dubna jsem byl pozván na slavnost vzkříšení do jedné církve. Cítil jsem se tam úplně dobře, bezpečně a pak ta konečná modlitba, to byla síla. Docela jsem byl po skončení mimo, nevnímал jsem ostatní. A pak mi Modrá sedma a zároveň Rozárečka řekli, že v kině bude film Ježíš, tak jestli bych se jen tak náhodou nešel podívat.

A ten film byl 18. dubna 2001 a já jsem se toho dne znovu narodil, já jsem konečně po dvou měsících váhání a vnitřních bojů přijal Ježíše za svého jediného Pána. Bylo mi poté řečeno, že jsem teď takové malé mimino, co pije jen mléko, ale později budu jíst jinou stravu a ve své víře se budu utužovat, vyvíjet se. Jak to bylo myšleno, jsem zjistil až za delší čas. Když se nyní podívám do minulosti, jak jsem se stavěl ke Kristovi a k Bibli, musím se dost smát a stydět se zároveň. Ale vím, že mi bylo odpuštěno, vím, že On zemřel i za moje hříchy. Víím že křesťanství není pouhé náboženství, není to jen poslušné dodržování nějakých nařízení od jiných lidí, ale je to o osobním vztahu s Bohem, ne s bohem, kterého si lidé vymysleli a uplácali k obrazu svému, ale s Bohem, který tu byl už od počátku, s Bohem který je jediný a je živý. Amen.

Radim alias Legulda

